

Arrest

nr. 210 634 van 8 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 23 juni 2017, verklaart er zich op 3 juli 2017 vluchteling.

1.2. Op 29 november 2017 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine, geboren te Maquela Do Zombo in de provincie Uige. Sinds uw vijf jaar woonde u in Luanda. Uw ouders bleven in Maquela Do Zombo, u woonde in Luanda bij uw oom. Uw oom is in 2016 overleden aan ziekte. U was gehuwd maar in 2008 is uw echtgenoot verdwenen. U heeft vijf kinderen met hem, zij verbleven bij uw vertrek uit het land nog steeds in Luanda. U heeft nog één dochter met een andere partner, zij verblijft eveneens nog in Luanda. Voor 2013 dreef u handel in Lufo, in DR Congo, u reisde op en af tussen Luanda en Lufo. Rond maart 2017 richtte u de groepering Bamama Bakongo op samen met vijf andere vrouwen. Jullie kwamen wekelijks samen en klaagden de wantoestanden in Angola aan. Jullie besloten op 20 mei 2017 een manifestatie te organiseren en mobiliseerden hiervoor andere vrouwen die jullie aanspraken op het plein. Op zes mei 2017 raakte V., een commandant van het Angolese leger, bij jullie groepering betrokken. Hij was op bezoek bij de buurman van de vrouw waarbij jullie vergaderden en zag jullie slogans schrijven. Hij stelde voor jullie financieel te helpen zodat jullie vlaggen en T-shirts konden kopen. Toen jullie op 19 mei 2017 samenkwamen om de mars van de volgende dag voor te bereiden viel de politie binnen en werden jullie allen aangehouden. Één van de vrouwen, M.D.S., is weggelopen en werd neergeschoten tijdens haar vlucht. Na vijf dagen detentie kwam V. met de baas van de gevangenis spreken. Die avond kwam V. jullie alle vier met de auto uit de gevangenis ophalen. Hij zei dat jullie in de problemen zaten en raadde u aan om het land te verlaten. Na uw ontsnapping ging u naar een kerk en dook er een maand onder. De pastoor van deze kerk hielp u het land te verlaten. Hij ging bij u thuis uw documenten ophalen en stelde u voor aan een vriend, F., die uw vertrek uit het land heeft geregeld. Op 22 juni 2017 kwam u per vliegtuig naar België.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw Angolese identiteitskaart neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de Angolese veiligheidsdiensten omdat u zich zou verzet hebben tegen het heersende regime. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u vervolgd zou zijn geweest omwille van enig activisme en om die reden toekomstige vervolging zou dienen te vrezen.

Vooreerst komt uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Human Rights Watch – Angola, country summary – januari 2017' en 'Amnesty International – Angola 2016/2017') niet naar voren dat een persoon van uw profiel verregaande vervolging zou dienen te vrezen. U verklaart dat uw enige politieke activiteiten bestonden uit de betrokkenheid bij deze groep van vijf vrouwen die een manifestatie wilden organiseren. Deze groepering had volgens uw verklaringen geen banden met enige andere politieke partijen of bewegingen. Het waren louter vijf vrouwen die andere vrouwen wilden oproepen hun onvrede te laten horen en hiertoe een manifestatie wilden organiseren (gehoorverslag CGVS p.8). Uw groepering werd dan ook alleen maar met dit doel opgericht en uw enige activiteit bestond er uit deze mars te organiseren en andere vrouwen hiertoe te mobiliseren. Voordien had u nog nooit de moeilijke situatie in het land aangekaart of zich hiertegen verzet (gehoorverslag CGVS p.10). Ook voor de andere leden van uw groepering was het de eerste keer dat zij zich politiek engageerden (gehoorverslag CGVS p.12). Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat de Angolese autoriteiten repressief optreden tegen de oppositie in het land, deze repressie lijkt echter niet van toepassing op iemand van het profiel zoals u dat naar voren brengt. Er wordt repressief opgetreden tegenover prominente activisten en journalisten die de regering bekritiseren of opkomen voor fundamentele rechten, daarbij worden bijeenkomsten uit elkaar geslagen. **Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u over een hoog politiek profiel beschikte en dat om die reden u en uw groepering in de kijker zou hebben gelopen van de Angolese autoriteiten. Nergens uit deze informatie komt naar voren dat tegen elk kleinschalig initiatief van willekeurige burgers repressief wordt opgetreden. U slaagt er daarbij niet in om aan te tonen om welke reden dit in uw geval wel zou zijn voorgevallen.** U kan niet aangeven op welke manier de Angolese autoriteiten op de hoogte zouden zijn geweest van uw activiteiten. U kan enkel vermoeden dat iemand in de buurt jullie moet hebben aangegeven. U verklaart dit echter niet zeker te zijn en dat dit enkel een idee van uw kant betreft (gehoorverslag CGVS p.17). **Indien u al uitzonderlijk als klein initiatief zou zijn geïdentificeerd geweest is het opmerkelijk dat u niet weet te verduidelijken hoe en om welke reden jullie geïdentificeerd werden. Zodoende kan reeds louter op basis van de objectieve informatie beschikbaar omtrent Angola besloten worden dat het niet aannemelijk is dat in uwen hoofde enig risico op vervolging zou bestaan.**

Bovendien slaagde u er niet in de vervolgingsfeiten die u aanhaalt aannemelijk te maken. Zo bent u niet in staat ook maar enigszins een beschrijving te geven van uw detentie. U verklaart vijf dagen te zijn vastgehouden maar wanneer u meermaals wordt gevraagd het verloop van deze ingrijpende gebeurtenis toe te lichten kunt u geen enkele doorleefde beschrijving van deze detentie

aanbrengen. Wanneer u wordt gevraagd dag per dag te beschrijven hoe die detentie is verlopen geeft u enkel kortweg aan wat u te eten kreeg, dat u geslagen werd en dat u na vijf dagen bevrijd werd. Wanneer u wordt herhaald zo goed mogelijk deze detentie te beschrijven en u suggesties worden gegeven om uw verhaal te beginnen zoals te vertellen waar u naar toe werd gebracht toen u aankwam of na hoeveel tijd een bewaker langskwam, kan u enkel antwoorden dat niemand u kwam bezoeken. Wanneer nog verder wordt aangedrongen hier meer over te vertellen herhaalt u nogmaals dat niemand u kwam bezoeken, u gewoon eten kreeg en regelmatig werd geslagen. Wanneer u opnieuw een mogelijke vertelpiste wordt gesuggereerd om een beter zicht te krijgen op het verloop van uw detentie door na te vragen hoeveel tijd na uw aankomst een bewaker in uw cel langskwam antwoordt u enkel dat u naar de cel werd gebracht en dat daar ook andere mensen vastzaten (gehoorverslag CGVS p.19). Er wordt vervolgens voor een vijfde keer aangedrongen te vertellen hoe die detentie voor u was en wat er door uw hoofd ging. U herhaalt daarop enkel dat na vijf dagen een bewaker kwam en wat u twee keer per dag te eten kreeg. **Indien u daadwerkelijk vijf dagen in detentie zou zijn gehouden valt op zijn minst te verwachten dat u spontaan duiding zou kunnen geven bij het verloop van deze detentie. Dat u hier niet in slaagt nadat u hier tot vijfmaal toe wordt aangezet schaadt de geloofwaardigheid van deze detentie fundamenteel.** Uw geloofwaardigheid wordt daarna nog verder ondergraven door het feit dat u pas na de zoveelste herhaling om uw periode in detentie te beschrijven aanhaalt dat u verkracht werd in de gevangenis. Meer nog, nu meent u zich te herinneren dat het op de derde dag was dat u verkracht zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.20). **Het feit dat u, hoewel meermaals hiertoe wordt aangedrongen, niets weet te vertellen over uw detentie, maar dan zich plots wel duidelijk meent te herinneren dat u op de derde dag verkracht werd, valt niet ernstig te nemen en ondergraft de geloofwaardigheid van uw detentie volledig.**

Verder kunnen ook bij de rol van V., degene die uw campagne financierde en u hielp ontsnappen uit de cel, de nodige vraagtekens worden geplaatst. Vooreerst is het weinig realistisch dat hij, als legercommandant, dergelijke risico's zou nemen door uw campagne te financieren en u uit de detentie te helpen terwijl u hem amper kent. U verklaart V. te hebben leren kennen toen hij bij een bezoek aan één van de burens jullie activiteiten opmerkte. U heeft hem slechts een aantal keren ontmoet en jullie hebben daarbij amper met elkaar gesproken (gehoorverslag CGVS p.21). U kent daarenboven niet eens zijn volledige naam (gehoorverslag CGVS p.9) en kunt zijn functie bij de Angolese autoriteiten niet verder duiden (gehoorverslag CGVS p.21). **Het is onrealistisch dat iemand die u amper kent dergelijke risico's voor u zou op zich nemen. Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn rol bij uw ontsnapping uit uw detentie.** Waar u eerst verklaart de ochtend van uw ontsnapping V. in de gevangenis met de baas van de gevangenis te hebben zien praten (gehoorverslag CGVS p.16), beweert u later hem niet gezien te hebben gedurende uw detentie (gehoorverslag CGVS p.21). De uiterst dubieuze rol van deze V. schaadt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens wordt uw vrees voor vervolging nog verdere schade berokkent door uw totale gebrek aan opvolging van de gebeurtenissen na uw ontsnapping en van degene die zich in een gelijkaardige situatie bevonden. U verklaart niet te weten wat er van de andere vrouwen die bij uw groep betrokken waren geworden is, u weet niet of zij ook konden ontsnappen of niet. Zelfs van degene waarmee u samen in de auto zat bij uw bevrijding heeft u geen verder nieuws ontvangen. U verklaart dat iedereen zijn eigen weg ging (gehoorverslag CGVS p.19 en p.22). U deed dan ook geen enkele poging om meer nieuws van hen te verkrijgen. U vroeg dit niet na bij de pastoor bij wie u een maand verbleef of trachtte geen informatie te verkrijgen via hun familie. U verbleef nochtans in dezelfde wijk waar u steeds gewoond had, zodat u wel degelijk de mogelijkheid had verder navraag te doen (gehoorverslag CGVS p.23). **Het is bijzonder frappant dat u niet de minste interesse zou hebben in het lot van degenen die zich in dezelfde situatie bevonden als u, al was het maar om het risico dat u liep beter te kunnen inschatten alvorens de drastische beslissing te nemen het land te verlaten. U veronderstelt verder dat u gezocht werd na uw ontsnapping maar kan ook dit op geen enkele manier concreet maken.** U verklaart enkel dat ze het zullen geweten hebben dat u er niet meer was en dat ze jullie zeker zullen gezocht hebben. U kan echter niet aangeven of u op enige manier zou hebben opgemerkt dat u gezocht werd maar dat u en de pastoor waar u bij verbleef te bang waren om dit verder uit te spitten.

U verklaart nochtans geen problemen te hebben gekend tijdens uw verblijf bij de pastoor (gehoorverslag CGVS p.23). **Dat u geen enkele interesse toont voor de manier waarop u of uw lotgenoten nog onder de aandacht van de Angolese autoriteiten stonden zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen daadwerkelijk enige vervolgingsfeiten te hebben ondergaan.** Het is namelijk niet onbelangrijk hier aandacht voor te hebben aangezien u verklaart met uw eigen paspoort onder uw eigen naam het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS p.14).

Indien u vervolging zou vrezen is het weinig aannemelijk dat u zonder op de hoogte te zijn van de manier waarop u effectief vervolgd wordt het land onder uw eigen naam zou trachten te verlaten. **Daarenboven valt het zeer moeilijk aan te nemen dat u het land zou verlaten zonder ook maar enige regeling te treffen voor uw zes kinderen.** U verklaart ze thuis te hebben achtergelaten en vervolgens na een maand bij de pastoor te hebben verbleven vertrokken te zijn zonder geprobeerd te hebben enig contact met hen te leggen of iemand te contacteren om er voor te zorgen dat zij in goede handen waren (gehoorverslag CGVS p.7 en p.23-24). Hoewel u de pastoor naar uw huis stuurde om uw documenten op te halen deed u daarbij geen enkele moeite om verdere informatie over uw kinderen te bekomen (gehoorverslag CGVS p.14). Dit vormt dan ook een bijkomend element dat de ongeloofwaardigheid van de manier waarop u verklaart het land te hebben verlaten versterkt en zodoende eveneens van de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit het land.

Bovenstaande argumenten leiden tot de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen het land te hebben verlaten nadat u gearresteerd werd omwille van politieke activiteiten. **Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde detentie kan er evenmin geloof worden gehecht aan de verkrachting die u gedurende deze detentie zou hebben ondergaan. Waar u verklaart ook al eerder te zijn verkracht in het kader van een diefstal door een criminele bende (gehoorverslag CGVS p.5), kan ook dit geen aanleiding geven tot internationale bescherming.** Vooreerst kadert u dit volledig binnen het verloop van criminele feiten zonder enige link met de criteria in de Conventie van Genève, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaart daarenboven nergens dat deze verkrachting mee de aanleiding vormde voor uw vertrek uit het land. Er zijn verder geen elementen die er op wijzen dat er een aanzienlijk risico bestaat dat een dergelijke praktijk u opnieuw zou overkomen. Zodoende leidt de verkrachting die u aanhaalt evenmin tot een internationale beschermingsstatus.

De documenten die u neerlegt kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. U legt uw **Angolese identiteitskaart** neer, dit betreft louter een indicatie van uw identiteit, waar in deze niet aan getwijfeld wordt, maar heeft geen enkele bewijswaarde voor de vervolging die u verklaart te hebben ondergaan.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Betreffende haar profiel en haar vrees voor vervolging voert verzoekster aan dat haar politieke activiteiten duidelijk zijn, dat zij hiervoor werd aangehouden, dat haar vrees voor vervolging niet kan worden geminimaliseerd en dat deze vrees reëel en voldoende ernstig is. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal zelf stelt dat de Angolese autoriteiten repressief optreden tegen de oppositie en zij stelt dat deze oppositie ruim wordt geïnterpreteerd en niet beperkt is tot een officiële oppositiepartij.

Zij voert aan dat de groepering waartoe zij behoort, wordt aanzien al deel uitmakend van de oppositie en dat zij hierdoor werd aangehouden en geslagen en één van hen werd beschoten. Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij niet op de hoogte is hoe en om welke reden de groepering werd gevisieerd, stelt verzoekster dat zij enkel kan verklaren hetgeen zij weet of denkt te weten en dat zij duidelijk maakt wanneer het een vermoeden is. Zij meent dat dit haar niet kan worden kwalijk genomen. Zij stelt dat zij trachtte te antwoorden op de vraag wie haar kan hebben aangegeven en dat dit volgens haar niet betekent dat aan haar verklaring geen geloof moet worden gehecht.

Betreffende de vervolgingsfeiten stelt verzoekster dat zij toelichting heeft verschaft aangaande de aanhouding gedurende vijf dagen: *“Zo heeft zij onder andere verklaard dat zij op dag drie werd verkracht, net zoals ook de anderen, dat er een bewaker 2x per dag langskwam, voor thee en daarna voor witte rijst te brengen, dat zij niet was ondervraagd geweest tijdens de detentie, dat er geen toilet was, dat zij met 2 in cel A zat en de andere 2 in cel B....”*. Zij stelt dat rekening moet worden gehouden met haar persoonlijke situatie. Zij wijst erop dat het ondergaan van zulke feiten zowel psychologische als fysieke littekens achterlaat. Zij merkt tevens op dat zij aangaf dat zij medicatie moet innemen om te herstellen en dat hierover niets werd gevraagd. Zij voert aan dat de commissaris-generaal dient te beoordelen of de medicatie al dan niet een invloed had of kon hebben op de manier waarop de verklaringen worden afgelegd, hetgeen volgens haar niet voldoende werd onderzocht.

Betreffende de rol van V. stelt verzoekster dat zij enkel maar kan vaststellen dat zij V. inderdaad niet zo goed kende, dat hij een legercommandant was die hen heeft gefinancierd en dat hij hen hielp te ontsnappen. Zij meent dat V. niet verplicht was *“om zijn onderliggende motivatie kenbaar te maken”*. Verzoekster stelt niet te weten wat V. allemaal heeft meegemaakt en heeft gezien *“om uiteindelijk deze beslissing te nemen en deze stappen te zetten”*, doch dit wilt volgens haar niet zeggen dat haar verklaringen daardoor ongeloofwaardig zijn.

Betreffende de opvolging van de gebeurtenissen wijst verzoekster erop dat zij vreesde voor haar leven en dat zij ondergedoken was bij de pastoor. Zij stelt dat de pastoor vreesde *“dat er iets zou kunnen gebeuren zou iemand te weten komen dat hij verzoekende partij hielp onderduiken”*. Zij stelt verder dat zij zich dus niet kon informeren oer de andere leden van de groepering of over haar kinderen en dat de pastoor dit evenmin kon. Zij meent dat dit niet wegneemt dat hierdoor de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas in vraag zou moeten worden gesteld.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster voert aan dat zij door de Angolese autoriteiten wordt bedreigd omdat zij een manifestatie tegen het regime trachtte te organiseren samen met een groepering van vrouwen die zij mee oprichtte. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) niet blijkt dat de Angolese autoriteiten repressief optreden tegen politieke opposanten met een dermate beperkt (politiek) profiel als verzoekster; (ii) zij er geenszins in slaagt een doorleefde en geloofwaardige omschrijving te geven van haar voorgehouden detentie; (iii) zij niet aannemelijk maakt dat V., een legercommandant over wie zij weinig informatie heeft, haar groepering zou helpen; (iv) uit haar verklaringen een totaal gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen na haar ontsnapping blijkt, hetgeen des te meer klemt daar zij met haar eigen paspoort haar land van herkomst verliet; (v) haar eerdere verkrachting kadert in gemeenrechtelijke strafrechtelijke feiten die geen nexus vertonen met de criteria in de Vluchtelingenconventie en bovendien nergens uit blijkt dat deze verkrachting een aanleiding zou

vormen voor haar vlucht uit haar land van herkomst; en (vi) de door haar voorgelegde Angolese identiteitskaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Zij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in haar reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) niet blijkt dat de Angolese autoriteiten repressief optreden tegen opposanten met een dermate beperkt (politiek) profiel als verzoekster:

“Vooreerst komt uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier ('Human Rights Watch – Angola, country summary – januari 2017' en 'Amnesty International – Angola 2016/2017') niet naar voren dat een persoon van uw profiel verregaande vervolging zou dienen te vrezen. U verklaart dat uw enige politieke activiteiten bestonden uit de betrokkenheid bij deze groep van vijf vrouwen die een manifestatie wilden organiseren. Deze groepering had volgens uw verklaringen geen banden met enige andere politieke partijen of bewegingen. Het waren louter vijf vrouwen die andere vrouwen wilden oproepen hun onvrede te laten horen en hiertoe een manifestatie wilden organiseren (gehoorverslag CGVS p.8). Uw groepering werd dan ook alleen maar met dit doel opgericht en uw enige activiteit bestond er uit deze mars te organiseren en andere vrouwen hiertoe te mobiliseren. Voordien had u nog nooit de moeilijke situatie in het land aangekaart of zich hiertegen verzet (gehoorverslag CGVS p.10). Ook voor de andere leden van uw groepering was het de eerste keer dat zij zich politiek engageerden (gehoorverslag CGVS p.12). Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat de Angolese autoriteiten repressief optreden tegen de oppositie in het land, deze repressie lijkt echter niet van toepassing op iemand van het profiel zoals u dat naar voren brengt. Er wordt repressief opgetreden tegenover prominente activisten en journalisten die de regering bekritiseren of opkomen voor fundamentele rechten, daarbij worden bijeenkomsten uit elkaar geslagen. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u over een hoog politiek profiel beschikte en dat om die reden u en uw groepering in de kijker zou hebben gelopen van de Angolese autoriteiten. Nergens uit deze informatie komt naar voren dat tegen elk kleinschalig initiatief van willekeurige burgers repressief wordt opgetreden. U slaagt er daarbij niet in om aan te tonen om welke reden dit in uw geval wel zou zijn voorgevallen. U kan niet aangeven op welke manier de Angolese autoriteiten op de hoogte zouden zijn geweest van uw activiteiten. U kan enkel vermoeden dat iemand in de buurt jullie moet hebben aangegeven. U verklaart dit echter niet zeker te zijn en dat dit enkel een idee van uw kant betreft (gehoorverslag CGVS p.17). Indien u al uitzonderlijk als klein initiatief zou zijn geïdentificeerd geweest is het opmerkelijk dat u niet weet te verduidelijken hoe en om welke reden jullie geïdentificeerd werden. Zodoende kan reeds louter op basis van de objectieve informatie beschikbaar omtrent Angola besloten worden dat het niet aannemelijk is dat in uw hoofd enig risico op vervolging zou bestaan.”

Dienaangaande stelt verzoekster in haar verzoekschrift vooreerst dat haar politieke activiteiten duidelijk zijn, dat zij hiervoor werd aangehouden en dat haar vrees voor vervolging niet kan worden geminimaliseerd en reëel en voldoende ernstig is. Hiermee komt zij evenwel niet verder dan het volharden in haar vluchtrelaas en de verklaringen die zij reeds eerder aflegde, hetgeen op zich de hiervoor geciteerde motivering niet weerlegt. Waar zij verder aanhaalt dat de Angolese autoriteiten repressief optreden tegen de oppositie, dat deze oppositie ruim geïnterpreteerd dient te worden en niet beperkt is tot officiële oppositiepartijen en dat de groepering waartoe zij behoort wordt beschouwd als deel uitmakend van de oppositie, komt zij niet verder dan het opwerpen van een aantal blote beweringen, die geenszins steun vinden in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'). Verzoekster brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Gezien deze informatie besluit de commissaris-generaal terecht dat de Angolese autoriteiten niet repressief optreden ten aanzien van politieke opposanten met een dermate beperkt politiek profiel als dat van verzoekster. Verzoekster toont in haar verzoekschrift geenszins het tegendeel aan. Betreffende het motief dat verzoekster er niet in slaagt aan te geven op welke wijze de Angolese autoriteiten op de hoogte zouden zijn gekomen van haar politieke activiteiten, komt verzoekster in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar haar reeds afgelegde verklaringen daaromtrent en te bemerken dat haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij over bepaalde feiten niet 100% zeker is.

Er dient evenwel op gewezen dat verzoekster heden internationale bescherming inroept wegens bedreigingen door de Angolese autoriteiten omwille van haar (beperkte) politieke activiteiten, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich zou geïnformeerd hebben over de wijze waarop de autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn gekomen, *quod non*. Het feit dat verzoekster hierover slechts een vermoeden kan uiten, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een afdoende poging om zich hierover terdege te informeren.

Verder oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten geenszins aannemelijk weet te maken:

“Bovendien slaagde u er niet in de vervolgingsfeiten die u aanhaalt aannemelijk te maken. Zo bent u niet in staat ook maar enigszins een beschrijving te geven van uw detentie. U verklaart vijf dagen te zijn vastgehouden maar wanneer u meermaals wordt gevraagd het verloop van deze ingrijpende gebeurtenis toe te lichten kunt u geen enkele doorleefde beschrijving van deze detentie aanbrengen. Wanneer u wordt gevraagd dag per dag te beschrijven hoe die detentie is verlopen geeft u enkel kortweg aan wat u te eten kreeg, dat u geslagen werd en dat u na vijf dagen bevrijd werd. Wanneer u wordt herhaald zo goed mogelijk deze detentie te beschrijven en u suggesties worden gegeven om uw verhaal te beginnen zoals te vertellen waar u naar toe werd gebracht toen u aankwam of na hoeveel tijd een bewaker langskwam, kan u enkel antwoorden dat niemand u kwam bezoeken. Wanneer nog verder wordt aangedrongen hier meer over te vertellen herhaalt u nogmaals dat niemand u kwam bezoeken, u gewoon eten kreeg en regelmatig werd geslagen. Wanneer u opnieuw een mogelijke vertelpiste wordt gesuggereerd om een beter zicht te krijgen op het verloop van uw detentie door na te vragen hoeveel tijd na uw aankomst een bewaker in uw cel langskwam antwoordt u enkel dat u naar de cel werd gebracht en dat daar ook andere mensen vastzaten (gehoorverslag CGVS p.19). Er wordt vervolgens voor een vijfde keer aangedrongen te vertellen hoe die detentie voor u was en wat er door uw hoofd ging. U herhaalt daarop enkel dat na vijf dagen een bewaker kwam en wat u twee keer per dag te eten kreeg. Indien u daadwerkelijk vijf dagen in detentie zou zijn gehouden valt op zijn minst te verwachten dat u spontaan duiding zou kunnen geven bij het verloop van deze detentie. Dat u hier niet in slaagt nadat u hier tot vijfmaal toe wordt aangezet schaaft de geloofwaardigheid van deze detentie fundamenteel. Uw geloofwaardigheid wordt daarna nog verder ondergraven door het feit dat u pas na de zoveelste herhaling om uw periode in detentie te beschrijven aanhaalt dat u verkracht werd in de gevangenis. Meer nog, nu meent u zich te herinneren dat het op de derde dag was dat u verkracht zou zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.20). Het feit dat u, hoewel meermaals hiertoe wordt aangedrongen, niets weet te vertellen over uw detentie, maar dan zich plots wel duidelijk meent te herinneren dat u op de derde dag verkracht werd, valt niet ernstig te nemen en ondergraft de geloofwaardigheid van uw detentie volledig.”

In haar verzoekschrift komt verzoekster opnieuw niet verder dan het herhalen van haar verklaringen die zij over haar detentie heeft afgelegd. Dient herhaald dat het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven omtrent deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Waar zij aanvoert dat zij naar aanleiding van hetgeen zij tijdens haar detentie onderging te kampen heeft met psychologische en fysieke littekens, dient vastgesteld dat zij nalaat enig medisch en/of psychologisch attest voor te leggen dat haar beweringen zou kunnen staven. Waar zij opmerkt dat zij medicatie dient in te nemen, kan zij geenszins worden bijgetreden dat de commissaris-generaal had dienen te onderzoeken of deze medicatie al dan niet een invloed zou kunnen hebben op de manier waarop zij haar verklaringen aflegde. De bewijslast rust in beginsel op verzoeksters schouders en het komt niet aan de commissaris-generaal of aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om de lacunes in verzoeksters bewijsvoering op te vullen.

Wat betreft de rol van V. in verzoeksters vluchtrelaas oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Verder kunnen ook bij de rol van V., degene die uw campagne financierde en u hielp ontsnappen uit de cel, de nodige vraagtekens worden geplaatst. Vooreerst is het weinig realistisch dat hij, als legercommandant, dergelijke risico's zou nemen door uw campagne te financieren en u uit de detentie te helpen terwijl u hem amper kent. U verklaart V. te hebben leren kennen toen hij bij een bezoek aan één van de burens jullie activiteiten opmerkte. U heeft hem slechts een aantal keren ontmoet en jullie hebben daarbij amper met elkaar gesproken (gehoorverslag CGVS p.21). U kent daarenboven niet eens zijn volledige naam (gehoorverslag CGVS p.9) en kunt zijn functie bij de Angolese autoriteiten niet verder duiden (gehoorverslag CGVS p.21). Het is onrealistisch dat iemand die u amper kent dergelijke risico's voor u zou op zich nemen. Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn rol bij uw ontsnapping uit uw detentie.

Waar u eerst verklaart de ochtend van uw ontsnapping V. in de gevangenis met de baas van de gevangenis te hebben zien praten (gehoorverslag CGVS p.16), beweert u later hem niet gezien te hebben gedurende uw detentie (gehoorverslag CGVS p.21). De uiterst dubieuze rol van deze V. schaadt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielerlaas."

Dienaangaande komt verzoekster in haar verzoekschrift opnieuw niet verder dan te volharden in haar reeds afgelegde verklaringen en de blote bewering dat V. niet verplicht is om zijn onderliggende motieven kenbaar te maken. Indien verzoekster meent dat zij internationale bescherming behoeft en in het kader van deze nood aan bescherming aanvoert dat zij in Angola de steun en hulp kreeg van een legercommandant die zij amper kende bij het voeren van oppositie tegen het Angolese regime, kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij aan de hand van doorleefde, gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen aannemelijk kan maken wie deze legercommandant precies is en waarom hij het risico zou willen nemen om haar te steunen en te helpen. Uit de hiervoor geciteerde motivering blijkt evenwel integendeel dat verzoekster bovendien niet enkel vage en niet-doorleefde, maar ook tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Voorts besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat uit verzoeksters verklaringen een gebrek aan interesse voor de door haar voorgehouden problemen blijkt:

"Vervolgens wordt uw vrees voor vervolging nog verdere schade berokkent door uw totale gebrek aan opvolging van de gebeurtenissen na uw ontsnapping en van degene die zich in een gelijkaardige situatie bevonden. U verklaart niet te weten wat er van de andere vrouwen die bij uw groep betrokken waren geworden is, u weet niet of zij ook konden ontsnappen of niet. Zelfs van degene waarmee u samen in de auto zat bij uw bevrijding heeft u geen verder nieuws ontvangen. U verklaart dat iedereen zijn eigen weg ging (gehoorverslag CGVS p.19 en p.22). U deed dan ook geen enkele poging om meer nieuws van hen te verkrijgen. U vroeg dit niet na bij de pastoor bij wie u een maand verbleef of trachtte geen informatie te verkrijgen via hun familie. U verbleef nochtans in dezelfde wijk waar u steeds gewoond had, zodat u wel degelijk de mogelijkheid had verder navraag te doen (gehoorverslag CGVS p.23). **Het is bijzonder frappant dat u niet de minste interesse zou hebben in het lot van degenen die zich in dezelfde situatie bevonden als u, al was het maar om het risico dat u liep beter te kunnen inschatten alvorens de drastische beslissing te nemen het land te verlaten. U veronderstelt verder dat u gezocht werd na uw ontsnapping maar kan ook dit op geen enkele manier concreet maken.** U verklaart enkel dat ze het zullen geweten hebben dat u er niet meer was en dat ze jullie zeker zullen gezocht hebben. U kan echter niet aangeven of u op enige manier zou hebben opgemerkt dat u gezocht werd maar dat u en de pastoor waar u bij verbleef te bang waren om dit verder uit te spitten.

U verklaart nochtans geen problemen te hebben gekend tijdens uw verblijf bij de pastoor (gehoorverslag CGVS p.23). **Dat u geen enkele interesse toont voor de manier waarop u of uw lotgenoten nog onder de aandacht van de Angolese autoriteiten stonden zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen daadwerkelijk enige vervolgingsfeiten te hebben ondergaan.** Het is namelijk niet onbelangrijk hier aandacht voor te hebben aangezien u verklaart met uw eigen paspoort onder uw eigen naam het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS p.14). Indien u vervolging zou vrezen is het weinig aannemelijk dat u zonder op de hoogte te zijn van de manier waarop u effectief vervolgd wordt het land onder uw eigen naam zou trachten te verlaten. **Daarenboven valt het zeer moeilijk aan te nemen dat u het land zou verlaten zonder ook maar enige regeling te treffen voor uw zes kinderen.** U verklaart ze thuis te hebben achtergelaten en vervolgens na een maand bij de pastoor te hebben verbleven vertrokken te zijn zonder geprobeerd te hebben enig contact met hen te leggen of iemand te contacteren om er voor te zorgen dat zij in goede handen waren (gehoorverslag CGVS p.7 en p.23-24). Hoewel u de pastoor naar uw huis stuurde om uw documenten op te halen deed u daarbij geen enkele moeite om verdere informatie over uw kinderen te bekomen (gehoorverslag CGVS p.14). Dit vormt dan ook een bijkomend element dat de ongeloofwaardigheid van de manier waarop u verklaart het land te hebben verlaten versterkt en zodoende eveneens van de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit het land."

Opnieuw komt verzoekster in haar verzoekschrift niet verder dan het volharden in haar eerdere verklaringen en het opwerpen van enkele blote beweringen. Zij verklaarde immers reeds eerder dat zij vreesde voor haar leven en dat zij onderdook bij een pastoor. Deze elementen kunnen op zich evenwel op zich niet als afdoende zwaarwichtig worden beschouwd in die zin dat zij nog steeds niet in staat zou zijn zich over de verdere evolutie van haar problemen te informeren. Dat zij zelfs geen informatie heeft over haar eigen kinderen, toont eens te meer haar gebrek aan interesse aan.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bovenstaande argumenten leiden tot de conclusie dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen het land te hebben verlaten nadat u gearresteerd werd omwille van politieke activiteiten. **Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde detentie kan er evenmin geloof worden gehecht aan de verkrachting die u gedurende deze detentie zou hebben ondergaan. Waar u verklaart ook al eerder te zijn verkracht in het kader van een diefstal door een criminele bende (gehoorverslag CGVS p.5), kan ook dit geen aanleiding geven tot internationale bescherming.** Vooreerst kadert u dit volledig binnen het verloop van criminele feiten zonder enige link met de criteria in de Conventie van Genève, zijnde ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U verklaart daarenboven nergens dat deze verkrachting mee de aanleiding vormde voor uw vertrek uit het land. Er zijn verder geen elementen die er op wijzen dat er een aanzienlijk risico bestaat dat een dergelijke praktijk u opnieuw zou overkomen. Zodoende leidt de verkrachting die u aanhaalt evenmin tot een internationale beschermingsstatus.*

De documenten die u neerlegt kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. U legt uw Angolese identiteitskaart neer, dit betreft louter een indicatie van uw identiteit, waar in deze niet aan getwijfeld wordt, maar heeft geen enkele bewijswaarde voor de vervolging die u verklaart te hebben ondergaan.

Dienaangaande voert verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch in het verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER